
Van de voorzitter

Beste Vrienden,

volgende maand bestaat onze vereniging 60 jaar, op 26 mei om precies te zijn. Natuurlijk laten we de dag niet ongemerkt voorbij gaan. U zult daar niet veel van merken, achteraf natuurlijk wel door middel van een verslag in De Vriendenband. Zestig jaar is natuurlijk een respectabele leeftijd en toch heeft het niet de allure van vijftig en vijfenzeventig jaar.

U zult zeggen: vijftig hebben we gehad en vijfenzeventig ligt een behoorlijk eind weg. Mee eens, dus geven we met u passende aandacht aan het 12de lustrum. Maar wel tijdens onze reguliere reünie op 5 november a.s.

Waar doen we dat? Zoals onze clubfinanciën een rol spelen bij een mogelijk extra clubtreffen op 26 mei, iets dat we aanvankelijk wel overwogen hebben, zo is dat ook van toepassing op de keuze van de locatie op 5 november. Dan willen we er natuurlijk goed bijzitten voor, hoe Nederlands kunnen we zijn, een redelijke prijs. Juist aan deze wens proberen we optimaal tegemoet te komen en daarom kan ik op dit moment nog geen reünielocatie bekend maken.

Wees er van overtuigd dat we er hard aan werken.

Tot de volgende Vriendenband,

Chris van der Meulen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,
Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,
E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Nieuwe leden

- Ruud Smit, Kafmolenhoek 37, 7546 KW Enschede, tel. 06-52440091/053-4782447, e-mail: ruud.smit@linkit.nl, geboortedatum: 11 maart 1950. Ruud was op de eerste plaats een hoogspringer. Hij was de eerste die Nederlands kampioen werd met de Fosburyflop. Dat was in 1971 met een hoogte van 2,01 m. Daarnaast was Ruud een verdienstelijk hordeloper met een PR van 15,1 s op de 110 m horden. Hij heeft in 1972 ook nog 2x meegedaan aan een indoorinterland.

Opzeggingen

- Ben Lesterhuis heeft zijn lidmaatschap per 14 maart 2011 opgezegd.

Wijzigingen:

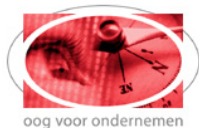
- Het adres van Eric van Amstel is m.i.v. 1 februari 2011 gewijzigd naar: Athoslaan 91, 6213 CC Maastricht
- Nick Mosselman heeft een nieuw e-mailadres. Het is geworden: nick@nimeco.nl
- In het e-mailadres van Janneke Roona-Bosma uit Groningen zat een foutje. Het moet zijn: j.roona-bosma@home.nl (minteken ertussen i.p.v. een underscore)
- Joop van den Brink heeft een nieuw e-mailadres. Het is geworden jn.brinkl@gmail.com
- Henk Kort heeft een ander 06-nummer. Het is geworden 06 575 917 19

Ziekenboeg

- Joop van Drunen kampt met vaatproblemen. Op het moment van kopij inleveren ligt hij in het ziekenhuis. Het adres voor een kaartje is Ramplaan 98, 2015 GZ Haarlem, aanbevolen!

Opmerking: graag bij een adreswijziging er rekening mee houden dat je het nieuwe adres niet alleen stuurt naar de Atletiekunie maar ook naar het secretariaat van de Vrienden. Wij krijgen adreswijzigingen namelijk niet automatisch door van de Atletiekunie.

Hoe ver reikt uw ondernemersblik?

Van Noort Gassler & Co
accountants & adviseurs

Oog voor ondernemen

Onze accountants en adviseurs willen dicht naast u staan als klankbord voor de ondernemer. Niet op afstand, maar altijd bereikbaar en dichtbij. Wij adviseren u daarbij op het snijpunt van financiën, fiscaliteit, juridische vraagstukken én uw ondernemingsstrategie. Op die manier denken wij servicegericht met u mee!

Van Noort Gassler & Co is aangesloten bij JPA International, met onafhankelijke leden wereldwijd.

Meer weten?

Neem geheel vrijblijvend contact op met ons kantoor in Amsterdam, Burgemeester Roellstraat 40, 1064 BP Amsterdam, telefoon 020 – 611 38 06 of kijk op onze website www.noortgassler.nl

Uw contactpersonen:

J.C. (Johan) van der Plas AA CB
Mr J.C. (Jaco) Hoksbergen

Theo van de Rakt overleden

De vroegere AW-fotograaf Theo van de Rakt is onlangs, op 5 maart jl., overleden. Theo, geboren op 7 april 1944, was vanaf 1974 tot eind jaren tachtig één van de belangrijkste atletiekfotografen van De Atletiekwereld. Menig Vriendenlid is door hem in die periode op de gevoelige plaat vastgelegd en niet zelden sierde een product van zijn fotocamera de cover van de AW.

Allereerste
coverfoto door
Theo van de Rakt,
gepubliceerd in
AW nr. 15, 1974:
start van Trudy
Wunderink-Ruth
op de 400 m
tijdens het NK op
Papendal.
*(foto beschikbaar
gesteld door
Atletiekerfgoed)*

Toch was Theo geen beroepsfotograaf. Begonnen in het verzekeringswezen, kwam hij al na korte tijd bij de belastingen in Oss terecht. Uiteindelijk zette hij in die plaats zijn eigen administratiekantoor op, dat hij sinds 1994 samen met zijn zoon Emil runde.

Theo van de Rakt was aanvankelijk verknocht aan het wielrennen, maar koos tenslotte voor de atletiek, een sport die hij ook daadwerkelijk zelf beoefende. Via zijn fotografiehobby en zijn publicaties in de AW bouwde hij vervolgens een reputatie op als één van de belangrijkste atletiekfotografen in Nederland in de jaren zeventig en tachtig. Zijn betrokkenheid met de atletieksport was zo groot dat, als iets hem daartoe aanzette, hij er niet voor terugschrok om ook de pen ter hand te nemen, teneinde in de AW luid en duidelijk zijn standpunt te verkondigen.

In 1998 werd bij Theo een kwaadaardige tumor ontdekt en hoewel na een geslaagde operatie het gevaar leek te zijn geweken, openbaarde de kanker zich zes jaar later opnieuw, ditmaal in zijn bloed. Weer ging hij de strijd aan met zijn ernstige ziekte, maar dat ongelijke gevecht kon hij tenslotte toch niet winnen.

Theo van de Rakt, die 66 jaar is geworden, is op 11 maart in zijn geboorteplaats Heesch begraven.

Piet Wijker

Mien Schopman-Klaver 100 jaar

Wat een vrouw, wat een dame, deze oud-atlete

Hoe vaak komt het voor dat je een bezoek mag brengen aan een 100-jarige voor het maken van een interview voor De Vriendenband? Praktisch nooit natuurlijk. Het was dan ook voor mij de eerste keer.

Wat een geweldige ervaring.

Natuurlijk was er voor dit afspraakje even overleg geweest met de familie en waren verkenningstroepen in de vorm van Sjoerd

Koster vooruit gestuurd. Zijn verwachting dat er een mooi verhaal in de lucht hing werd meer dan overtroffen, toen ik de flat in Wassenaar binnen stapte.

Mien Schopman-Klaver
anno 2011 (foto Chris Konings)

De deur werd geopend door een kaarsrechte dame zonder stok of rollator, met prachtig grijs haar en met een krachtige heldere stem. Als ik startblokken bij me had gehad, was ze er zo ingestapt.

Op de dag van het interview was de viering van haar verjaardag met de hele familie al achter de rug. Mevrouw Mien Schopman-Klaver is van 26 februari 1911. Nog voor ik wat kon vragen, vroeg ze: “Wilt u koffie of zal ik thee zetten?” In een mum van tijd stond de thee op tafel. Ze houdt van opschieten, vroeger en nu ook nog steeds.

De flat aan de Raephorstlaan ligt aan de oostkant van Wassenaar op een heel mooi plekje. Op de vraag: “hoe komt u nu als echte Amsterdamse in Wassenaar terecht”, antwoordde ze in de trant van: “waar je brood is, is je vaderland”.

Ik zei haar dat ik graag alles wilde weten over de Olympische Spelen van 1932 in Los Angeles, waar ze naar toe is geweest als reserve van de 4x100 meterploeg. Deze bestond uit de wereldrecordhoudster op de 100 meter Tollien Schuurman (de latere penningmeester van de Vrienden) van UDI Drachten, Bep du Mée van ADA uit Amsterdam, Cor Aalten van TOV Zeist en Jopie Dalmolen van Brunhilde Groningen. Zie tevens bladzijde 59 van “130 jaar atletiek in Nederland”.

Allereerst de vraag: “hoe bent u in de atletiek terechtgekomen?” Zoals veel meisjes ging ze turnen, een elegante damessport en dat paste wel bij Mien. In haar jeugd werd turnen gedurende de zomermaanden vaak buiten beoefend en dan werd er ook gelopen en dat kon ze bijzonder goed, erg hard zelfs.

We hebben het over 1927 als één van haar vriendinnen, Olga du Jour, bezig is met het oprichten van een atletiekvereniging voor dames. Ze wilde graag aan de gang op de sintelbaan aan het Olympiaplein. Dat was een probleem voor de gemeente, want daar waren immers nog geen kleedkamers voor dames. Bovendien zou tijdens de Spelen van 1928 de baan intensief gebruikt worden door atleten uit vele landen. “Daar keek je toen je ogen uit”, aldus Mien.

Het heeft tot 1930 geduurd voor ADA officieel werd opgericht. Mien deed toen al drie jaar aan atletiek. Ze was in die paar jaar veranderd van een turnster in een felle, wat tengere, sprintster. Resultaten bleven niet uit. Ze won vaak en liep uiteindelijk in 1931 een mooie 12,5 sec. op de 100 meter.

Natuurlijk werd er in die tijd veel gesproken over de Olympische Spelen van 1932 in Los Angeles. Echter, dat was zo ver weg van het Amsterdamse. Mien: “Daar dacht je gewoon niet aan.” Ja, voor haar tegenstandster, Tollien Schuurman, was het een heel ander verhaal. Mien had haar al dikwijls ontmoet (“Joh, zo’n aardige meid”) en ook altijd van haar verloren, maar ja, Tollien was immers wereldrecordhoudster geworden.

In het voorjaar van 1932 kwamen wat geruchten op gang binnen het kleine atletiekkringetje. Als er voldoende geld zou zijn, was het misschien mogelijk dat een aantal goede atleten uitgezonden zou kunnen worden naar de Spelen van Los Angeles. Immers, naast Tollien was daar ook Lien Gisolf, ex-wereldrecordhoudster hoogspringen en bij de mannen was Wim Peters kansrijk op hink-stap-sprong en misschien was Chris Berger wel in staat om de finale van de 100 meter te halen.

1932: Mien Klaver behoorde bij de top van de 100 meter

In de zomer van 1931 had een 4x100 meter ploeg met Lies Aengenendt al 49,8 sec. gelopen. Bovendien liepen vijf dames tussen de 12,4 en 12,7 sec. Één van hen was

Trialmeet in
Groningen op
17 mei ‘31:
Tollien
Schuurman
wint in 12,3
vóór Mien
Klaver (bui-
tenbaan) in
13,5 en Jo
Dalmolen
(baan 4), 13,6
(foto
beschikbaar
gesteld door
Atletiekerfgoed)

Mien Klaver. Ze had nog nooit verloren van Bep du Mée en ook niet van Jo Dalmolen.

De KNAU besloot begin juni 1932 in het Olympisch Stadion een limietwedstrijd te laten verlopen met een internationaal deelnemersveld om bij het NOC deelname af te dwingen voor een 4x100 meter damesploeg. Er moest goede tegenstand zijn en die werd gevonden, naast de estafetteploeg van ADA, bij twee Duitse ploegen, waaronder die van de Berliner S.C. Charlottenburg.

Nadat Mien Klaver die middag op de 100 meter 3de was geworden vóór Dalmolen en Du Mée werd de 4x100 estafette gelopen. Natuurlijk liep Mien Klaver samen met Olga du Jour in de ADA-ploeg. Op dat moment realiseerde ze zich niet, dat ze daardoor wel eens haar kans verspeelde om in de Nederlandse ploeg te komen.

De officiële Nederlandse ploeg won in 49,4 sec. en onder het motto 'Never change a winning team' werd besloten, dat dit team naar Los Angeles zou worden uitgezonden. Mien: "Ik had het nakijken". Als doekje voor het bloeden werd ze alsnog als reserve aangewezen, echter pas nadat er uit een actie met de verkoop van een prentbriefkaart duizenden guldens werd opgehaald.

Mien Klaver in het ADA-tenu, Olympisch Stadion Amsterdam (foto Mien Schopman-Klaver)

Veertien dagen voor vertrek kreeg Mien Klaver via Olga, die door iemand van de KNAU was gebeld, te horen dat ze alsnog mee mocht.

Er zijn van die bijzondere reis naar Californië, die met de Statendam acht dagen en vervolgens met de trein nog eens zeven dagen duurde, verschillende dagboeken bewaard gebleven. Die van Tollien is onverkort in de Leeuwarder Courant gepubliceerd en die van Jopie Dalmolen deels in het Nieuwsblad van het Noorden. De familie van Mien heeft alle edities van de Telegraaf, waarin iets geschreven werd over de Spelen, bewaard. Ze zijn nu tijdelijk uitgeleend aan de Stichting Atletiekerfgoed.

Olympische Spelen van Los Angeles (30 juli - 14 augustus 1932)
Voor Nederland: 13 mannen, 11 vrouwen, 3 paarden. Oogst: 8 medailles

Het bleef volgens Mien niet bij een doodvermoeiende reis. Nee, eenmaal in LA begon de drukte pas goed. Via de Leeuwarder Courant was de hele Friese emigrantengemeenschap op de hoogte gesteld van de komst van Tollien Schuurman, het Fryske Famke dat het wereldrecord had gelopen en dat hier even een gouden plak kwam ophalen. Dat liep even anders.

Ze werden door de Friesche Farmers Club overal naar toe gesleept. Mien vervolgt: “We hebben heel veel gezien en ook veel diners meegemaakt. De kilos vlogen er aan.

Dat Tollien prachtig Frysk sprak, werd door de emigranten heel erg op prijs gesteld. Zover van ‘it heitelan’ in je ‘memmetaal’ te worden aangesproken viel in goede aarde. Tollien was volgens Mien niet alleen de beste, ze was buitengewoon aardig voor alle meiden.

Van trainen kwam niet veel. Twee keer per week, dat was het wel. Dhr. Van der Putte, de persoonlijke trainer van Chris Berger, leidde de trainingen. Tollien had heel graag haar eigen trainer Britstra, een leraar LO, tevens trainer van Wim Peters, meegenomen. Dat bleek niet meer mogelijk, omdat het besluit om de estafettedames deel te laten nemen, was genomen nadat het begeleidingsteam al was benoemd. De 4x100 meterploeg was volgens Mien Klaver eigenlijk te laat ingeschreven en er kon niets meer in de opstelling worden gewijzigd, dus bleef ze aan de kant. Ze heeft zelfs niet deelgenomen aan een individueel onderdeel, zoals het verspringen.

Mien, net 21 jaar oud, was er niet de vrouw naar om van de ploegleiding een startpositie te eisen. Ze zou dan voor Bep of Jopie in de plaats hebben moeten lopen en dat zou niet goed vallen in de vriendinnenkring.

Achteraf kun je zeggen, dat de leiding geen notie had van wat de tegenstanders zouden kunnen lopen. Met Mien erbij was de 4de plaats waarschijnlijk wel een bronzen plak geworden.

De tijdwaarneming op de Spelen was beperkt, meestal kregen alleen de nummers 1, 2 en 3 een tijd. Pas in 1990 werd in de nalatenschap van de chef tijdwaarneming, de Hongaar Otto Misanygi, de complete tijdwaarneming van de finale teruggevonden. De journalist Volker Kluge (DDR) schrijft in zijn uitslagenboek, dat de Nederlandse ploeg dezelfde tijd had als het Engelse team, dat derde werd in 47,6 seconden. De USA-meiden wonnen in 47,0 sec., een wereldrecord en een Olympisch record.

Mien Klaver (voorgond) en Tollien Schuurman in training op een keiharde kleibaan in LA.

(foto Mien Schopman-KLaver)

Toen ik aan Mien vroeg, hoe ze de reis vond en of ze ooit in L.A. is teruggeweest, antwoordde ze: “Het was geweldig en we hadden een ontzettend leuke vrouwenploeg.

En ... ik ben nog vaak teruggegaan, want mijn zoon studeerde aan de Stanford University. Hij is er later ook hoogleraar geworden.”

En dan, Mien? Het is 1933 geworden en we zien je niet meer in de uitslagen staan. Hoe is dat nu mogelijk?

Mien: “Ook aan onze deur ging de diepe crisis niet ongemerkt voorbij. Ik had kennis gekregen aan een heel aardige jongen. Hij was bouwkundig ingenieur, maar hij kon geen werk vinden. We zijn toen samen een groentewinkel begonnen.” ’s Morgens om half zes op en dan doorwerken tot ’s avonds laat. We konden maar net de kop boven water houden, dus van hardlopen kwam niets meer, zoals je begrijpen zult. In 1936 kreeg hij plotseling werk in zijn vakgebied in Arnhem. Daar zijn we toen gaan wonen.”

Ook de vriendschap met Tollien werd weer aangehaald en tot haar dood in 1994 zijn ze elkaar blijven zien. “Op aandringen van Tollien, op dat moment penningmeester van de Vrienden, ben ik ook vlak na de oprichting lid geworden van de vereniging Vrienden van de KNAU en dat heb ik altijd heel fijn gevonden.

De laatste maal dat de 4x100 meterploeg met reserve bijeen kwam, was in 1982 bij de promotie van Amsterdam voor de Spelen van 1992.

Bijna aan het slot van het interview nog een aardige (?) anekdote. De ploeg kwam terug met de Rotterdam, maar door een staking voer het naar Cherbourg. We zijn met de trein naar Parijs gegaan en van daar zouden we doorreizen naar Amsterdam. Chris Berger had tijdens de Olympische reis één van de zwemsters aan de haak geslagen, maar daar wist zijn verloofde in Nederland natuurlijk niets van. Die was in Amsterdam op de trein naar Parijs gestapt om haar lief te verwelkomen. Dus stond Chris Berger daar met twee vrouwen op het perron

Mien heeft twee uur lang alle vragen beantwoord. Het was indrukwekkend mooi.

Chris Konings

Iedereen hartelijk bedankt!

Mevr. Mien Schopman-Klaver vertelde tijdens het bezoek dat we aan haar brachten in Wassenaar, dat ze heel veel kaarten heeft gehad van de “Vrienden”, maar ook bloemen, brieven en cadeaus. Het was overweldigend.

Daarvoor wil ze iedereen hartelijk danken en laten weten, dat ze het zeer op prijs heeft gesteld.

Chrk

GezondPlus

Sport Medisch Centrum

- (Sport)fysiotherapie
- Manuele therapie
- Blessureconsulten
- Inspanningstesten
- Trainingsbegeleiding
- Medisch fitness
- Sportpsychologie
- Echografie
- Sportmassage
- Sportdiëtik

Witte Vlinderweg 72-A2, Wormerveer
Tel.: 075 - 657 21 49

www.gezondplus.nl

It just works.

- ✓ Normaliseren spierfunctie
- ✓ Verbetering van lymfe- en bloedstroom
- ✓ Ondersteuning gewrichtsfunctie
- ✓ Pijnvermindering

Excellent

*Ademend &
waterbestendig*

Textape⁺
3NS[®] (SPORT) TAPING

www.textapeplus.com

Foto: Erik van Leeuwen, www.erki.nl

De ‘shock’ voorbij

Wie A zegt, zal ook ooit B moeten zeggen. Dat voelde ik al op mijn klompen aan, toen ik vorig jaar in mijn column ‘Omzien in shock’ die vergelijking maakte van het niveau van de hedendaagse atletiek in ons land met die van 25 jaar eerder. Weet u nog? We kwamen daar anno 2009 niet al te best uit te voorschijn. Op bijna driekwart van de atletieknnummers waren we er in ons land ten opzichte van 1984 op achteruit gegaan.

Welnu, als je eenmaal zo’n bal opgooit, kun je die niet ongemoeid laten stuiteren. Dus, nu we inmiddels het jaar 2010 alweer ruimschoots achter ons hebben gelaten, ligt het voor de hand om eens te kijken hoe we het er dit keer hebben afgebracht, in vergelijking met de situatie van 2009.

Vooruitgang

Laat ik met het goede nieuws beginnen. Van de 38 verschillende atletiekonderdelen, mannen en vrouwen bijeen genomen, hebben we in 2010 ten opzichte van 2009 op 17 onderdelen vooruitgang geboekt. Soms uitte die vooruitgang zich slechts in één betere toptijd, soms waren we over de hele linie beter, zowel in de breedte als aan de top. Opvallend hierbij is, dat bij enkele nummers die er vorig jaar ook al in positieve zin uitsprongen, die opwaartse trend zich voortzette. De beide sprintnummers, de 400 m horden, het kogelslingeren en in mindere mate het polsstokhoogspringen bij de mannen vertonen de laatste jaren een gestage vooruitgang, stijgen ook uit boven het niveau van 1984. Bij de vrouwen geldt hetzelfde bij de loopnummers op de 400, 800 en vooral ook de 5000 m, bij de technische nummers op hoogspringen en speerwerpen. Zouden we het beste ‘groeinummer’ (dat wil zeggen vooruitgang zowel in de top als in de breedte) van het afgelopen jaar moeten aanwijzen, dan is dat bij de mannen de 200 m, bij de vrouwen de 5000 m.

In het slop

Op 4 atletiekonderdelen bleven we hangen; ten opzichte van 2009 gingen we er niet op achteruit, maar ook niet op vooruit. Bij de mannen waren dit de 3000 en 5000 m en het verspringen, bij de vrouwen de 1500 m. Hierbij valt wel op, dat de drie genoemde mannenummers zich onder het niveau van 1984 bevinden, terwijl de 1500 m bij de vrouwen altijd nog aanzienlijk beter scoort dan 26 jaar geleden.

Tja, en dan is dus het slechte nieuws dat er 17 onderdelen overblijven, waarop we slechter scoorden dan in 2009. Dat is toch nog bijna 45 procent van het totaal. Bij de mannen waren het er 10 van de 23, waarbij vooral in het oog springt hoezeer de lange afstanden (10.000 m en marathon) en het snelwandelen (zie ook het artikel op pag. 30) in het slop zijn geraakt. Bij de vrouwen is er sprake van achteruitgang op 7

van de 15 nummers, maar daar bleef de schade beperkt en kan niet worden gesproken van een dramatische terugval.

Pamperen

Het naast elkaar leggen van beste prestatielijsten, per jaar dan wel over de jaren heen, is de gangbare manier om prestaties met elkaar te vergelijken. Zo doen we dat overal. Maar is dit nu eigenlijk wel zo logisch? Immers, beste jaarprestaties zijn in zekere zin ‘regisseerbaar’. Denk bijvoorbeeld maar eens aan de hazen, die op sommige loopnummers worden ingehuurd om atleten aan een verbetering van hun PR te helpen. Ook kunnen atleten, als de topvorm daar is, zich focussen op een bepaalde, favoriete wedstrijd en zich van tevoren door trainers, familie en/of vrienden laten pamperen, teneinde optimaal aan de start te verschijnen. Voorop staat uiteraard, dat je het in je moet hebben om die prestatie te kunnen leveren. Maar op welk ogenblik je daartoe in staat was, dat heb je dan toch in hoge mate zelf kunnen bepalen.

In de atletiek gaat het er echter vooral ook om, dat je een topprestatie levert **op een van tevoren vastgesteld moment**. Het doet er dan minder toe dat jij je beste prestatie ooit aflevert, al staat dit natuurlijk wel zo leuk op je CV, maar dat je het eremetaal binnenhaalt waarop jij je had gefocust. Wat dat betreft geven vooral onze huidige meerkamptoppers het goede voorbeeld. Dafne Schippers vorig jaar in Moncton, Eelco Sintnicolaas in Barcelona en Remona Fransen onlangs in Parijs, alledrie deden ze op het juiste moment wat van hen mocht worden verwacht, overtroffen ze zelfs die verwachtingen. Die medaille, daar gaat het tenslotte om, zoals Remona Fransen het in Parijs zo kernachtig zei: “Dat record wordt je weer afgenomen. Die medaille blijft.” Ze heeft honderd procent gelijk. Want wees ‘ns eerlijk, wat herinnert u zich nu het meest van Fanny Blankers-Koen: haar twaalf wereldrecords, of haar vier gouden, olympische medailles? Juist!

NK hoogst haalbare

Nu is voor het merendeel van de Nederlandse atleten deelname aan een groot internationaal kampioenschapstoernooi een brug te ver. Voor hen geldt het Nederlandse kampioenschap als het hoogst haalbare. Daar moet het voor de meeste atleten gebeuren, daar moet worden geoogst. Wat let ons dus om, in tegenstelling tot bovenstaande vergelijking op basis van bestenlijsten, nu eens de uitslagen van twee NK’s met elkaar te vergelijken?

Het volgende heb ik gedaan: De eerste drie van het NK van 2010 heb ik op basis van hun NK-prestaties ‘gemixt’ met de eerste drie van het NK van 1984. Liever had ik overigens het NK van 1985 genomen, vanwege mijn vorig jaar gekozen uitgangspunt om 25 jaar terug te kijken in de tijd. In 1985 stond er tijdens het NK echter een forse bries, waardoor de atleten op sommige nummers met 5 tot 6 meter

rugwind per seconde naar de finish of over de verspringbak werden geblazen. Enkelen uwer zullen zich dit ongetwijfeld herinneren. Geen goed vergelijkingsmateriaal dus.

Twaalf kampioenen van toen ook kampioenen van nu

Die mix van de NK's van 1984 en 2010 levert opmerkelijke resultaten op. Op de in totaal 29 vergelijkbare nummers – onderdelen die in beide jaren op het programma stonden – zouden van de winnaars en winnaressen van 1984 er 26 ook in 2010 op het ereschavot hebben gestaan. Sterker nog, bij de mannen zowel als bij de vrouwen zou op 6 onderdelen de winnaar of winnares vorig jaar precies dezelfde zijn geweest als die van 1984. Bovendien zouden ook nog eens 13 keer – 7 keer bij de mannen en 6 keer bij de vrouwen – de nummers twee uit 1984 in 2010 het ereschavot hebben gehaald. En om het helemaal dramatisch te maken: de eerste 3 in 1984 bij de mannen op de 5000 m en bij de vrouwen op de 200 m hadden ook vorig jaar alledrie de medailles omgehangen gekregen.

Wie de resultaten van mijn NK-mix op zich laat inwerken, krijgt bijkans het schaamrood op de kaken. In de laatste kwart eeuw blijkt, goed beschouwd, in ons land van een structurele vooruitgang op atletiekgebied weinig te zijn terechtgekomen.

Glans

Valt er dan helemaal niets positiefs te melden? Toch wel. Op de 1500 meter zouden zowel bij de mannen als de vrouwen de eerste 3 van vorig jaar ook in 1984 het ereschavot hebben bezet. Ditzelfde geldt bovendien bij de mannen voor de 110 meter horden.

Intussen mogen Els Vader (2x), Desiree de Leeuw, Olga Commandeur, Tineke Hidding, Marjon Wijnsma bij de vrouwen en Allan Ellsworth, Marti ten Kate, Harry Schulting, Hans Koeleman, Emiel Mellaard en Erik de Bruin bij de mannen zich koesteren met de gedachte, dat hun gouden NK-medailles uit 1984 26 jaar later nog niets van hun glans hebben verloren.

Piet Wijker

Hardlopen; waar doe je dat?

Een hardloopbaan bestaat uit een 400 m lange kunststofbaan, is (binnen minimale marges) geheel vlak, kent meestal zes of acht looplanen van $1,22 \pm 0,01$ m breed, heeft twee rechte einden van circa 85 m lengte en twee bochten daar tussen. Is dit allemaal bepalend voor het begrip hardloopbaan? Nee, "oudere" varianten als gras- of sintelbanen; banen die niet 400 m rondom zijn; banen met slechts vier of juist negen looplanen maken het begrip al veel minder eenduidig. Nee, op een baan voor paarden- of windhondenraces wordt ook (heel) hard gelopen, maar bij voorbeeld de lengte, de materiaalkeuze, de krommingscurve van de bochten, het verschilt allemaal sterk van die bij een atletiekaccommodatie.

Hardloopbaan blijkt dus niet zo'n eenduidig begrip. Desondanks weten we heel goed wat we met het begrip hardloopbaan bedoelen.

Plato (ongeveer 400 jaar voor Chr.) heeft een interessante oplossing voor dit vraagstuk van wezenskenmerken bedacht. Hij stelde dat de wereld zoals wij die kennen onvolmaakt en veranderlijk is. "Onze" wereld is namelijk slechts een afspiegeling van de volmaakte en onveranderlijke Ideeënwereld. De mens leeft in een grot en ziet op de wand de schaduwen van de "echte" wereld, die buiten is. De mens kent die echte wereld niet en denkt dat wat hij waarneemt "de" wereld is.

Alle hardloopbanen verschillen van elkaar en kunnen onmogelijk in één definitie gevangen worden, maar de Idee "hardloopbaan" bestaat, zij is volmaakt en onveranderlijk. Volgens Plato heeft de ziel voor de geboorte de Ideeënwereld aanschouwd. Dit verklaart dat wij, ondanks de onmogelijkheid van een sluitende definitie, toch precies weten wat wordt bedoeld met het begrip hardloopbaan.

Grete Waitz, een Noors loopster die haar trainings- en wedstrijdterrein zowel op de baan als de weg heeft gekend en op beide zeer grote successen heeft behaald, heeft over baanatletiek het volgende opgemerkt: "Baanlopen is nu eenmaal zeer gestructureerd, zeer exact. Het is het wezen van gedisciplineerdheid. Het leert u concentratie, tempo en ritme en het verbetert uw vorm omdat u zich genoodzaakt ziet efficiënt te lopen. Er is geen landschap - er zijn geen afleidingen - en er is geen variatie: alleen u en dat ovaal van 400 meter zijn er".

Ook los van die hardloopbaan: de wereld voor de mens die hardloopt, kan er verschillend uit zien. Klassiek is het verhaal van de Griekse boodschapper Phidippides, die ondanks de bergen en dalen op zijn route van Marathon naar Athene alleen maar de finish voor zich zag. Hij wilde daar vertellen, dat de slag tegen de Perzen gewonnen was. Om zo snel mogelijk dat doel te bereiken putte hij zich zó uit, dat hij na het volbrengen van die taak dood neerviel Daarmee is, volgens de overlevering, de basis voor wegatletiek gelegd. In de laatste decennia van de twintigste eeuw heeft die manier van hardlopen een bijzonder grote vlucht genomen.

Dit overbekende Marathon-verhaal is maar een gedeelte van de waarheid. De Atheners die in 490 v. Chr. bij Marathon tegen de Perzen vochten, zochten steun bij de militair veel sterkere Spartanen. Daarom stuurden zij een man als heraut naar Sparta. Deze legde de afstand van 218 km door zeer bergachtig terrein in zo'n 36 uren af. Dat was Phidippides, "dagloper" van beroep. Zijn werk was overigens tevergeefs: de Spartanen lieten weten dat zij niet eerder konden komen dan nadat het grote godsdienstige feest van Apollo Karneios was afgelopen. Met dit bericht ging hij terug naar Athene en werd direct doorgestuurd om in Marathon de troepen op de hoogte te brengen. De Atheners, die daar intussen door een verrassingsaanval erin waren geslaagd de machtige Perzen te weerstaan, stuurden Phidippides weer snel terug naar Athene, om de overwinning te melden ("Nike! Nike!") én om te waarschuwen want de overgebleven Perzen waren terug gegaan naar hun schepen en voeren om Attika heen naar Athene om de niet -, of in ieder geval minder verdedigde stad te straffen. Overigens zijn de Perzen daar nooit aangekomen. Met het lopen naar Sparta, Athene, Marathon en de laatste 41,8 km van Marathon naar Athene had Phidippides de basisregel uit de trainingsleer (die de juiste balans tussen inspanning en herstel beschrijft) ruimschoots overtreden en vermoedelijk kostte hem dat het leven, hoewel de overlevering doorgaans van een zonnesteek spreekt.

Hoe is het verhaal dan toch in de ons bekende onvolledige vorm in de wereld gekomen? Pas zo'n 500 jaren later vertelt Plutarchus het -door overlevering in aangepaste vorm- in de context van een retorische oefening om ermee te betogen dat Athene altijd meer in militaire bekwaamheden dan in culturele en intellectuele prestaties had uitgeblonken.

Gedurende die vijf eeuwen heeft begrijpelijk de tand des tijd zijn invloed uitgeoefend. Het vereenvoudigde verhaal, zoals Plutarchus dat vertelde, sloeg aan! Zo heeft het ontstaan van de moderne marathon geen ander historisch precedent dan een legende en mag het berglopen of ultra-lopen (100 km, 24 uren, en dergelijke) er eigenlijk veel meer aanspraak op maken!

Trainen in bos, duin, op het strand en de hei, op de weg, wedstrijden en prestatielopen op de zelfde ondergronden, maar vooral op de weg ... Hiermee is voor ons land in zo kort mogelijke bewoordingen de wereld geschetst, zoals die bewegend *gekend* wordt.

Zoals de wereld bewegend *verstaan* wordt. ... dat kan elk moment anders zijn.

Een onverwachte wegoopbreking, boeren die de oogst van het land halen en daarbij de weg met grond van het land besmeuren en gevaarlijk glad maken, weersomstandigheden: externe factoren als deze kunnen er toe bijdragen dat een loopwereld die de ene loopdag een opperst geluksgevoel oplevert, de andere dag maar geen einde kent.

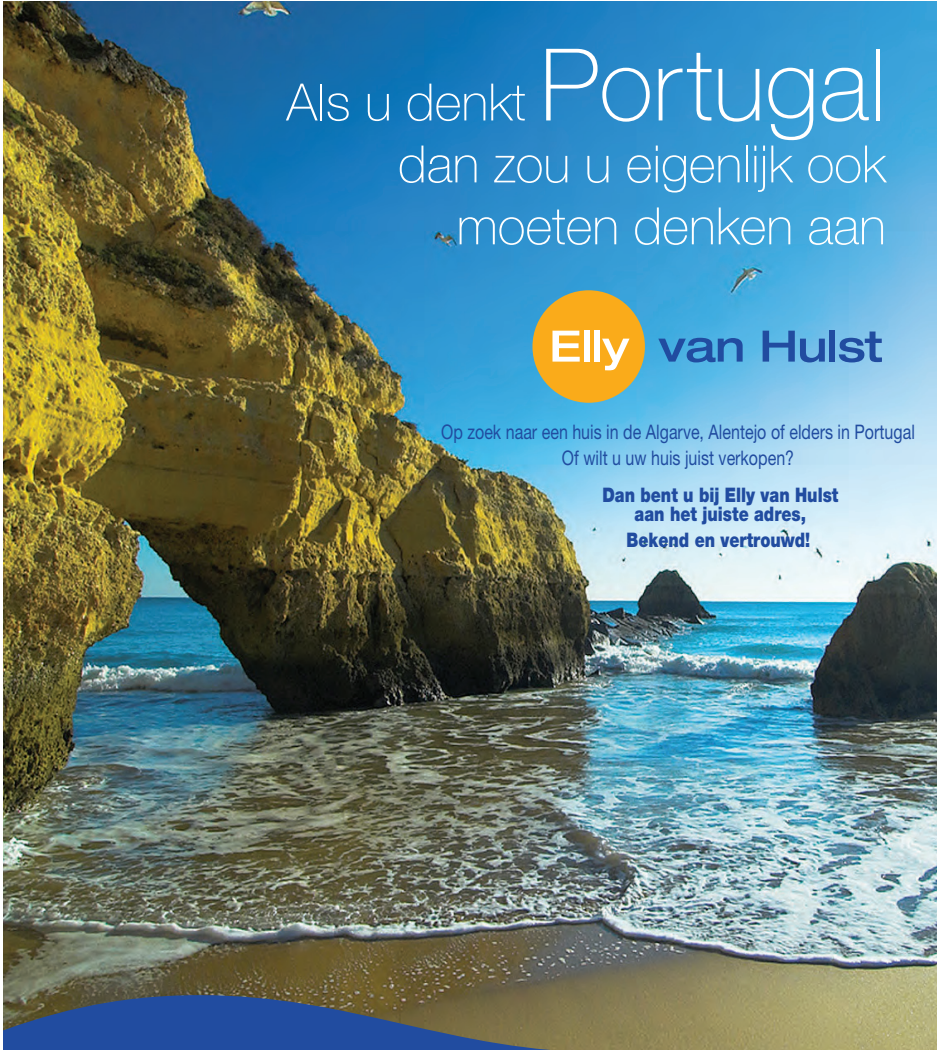
Een wijds en uitgestrekt vlak landschap doorsneden door een lange eenzame weg: de ene dag lijkt deze onmetelijk en onoverzienbaar lang en is het aflopen ervan een "psychische martelgang"; de andere keer geeft die zelfde loopomgeving een fantastisch gevoel van vrijheid, van macht, van beheersing.

Dat tegenstrijdige beeld geldt evenzeer voor de mooie kunststofbaan. Glad door regen, afgevallen herfstbladeren, een ijzige sneeuwlaag, dan wel in perfecte conditie zo zijn beide opsommingen nog heel ver uit te breiden.

Maar zoals ook al enigszins bleek uit het voorbeeld van de lange weg: naast een externe benadering van het wereldbeeld kun je de wereld zoals die bewegend verstaan wordt, ook intern bezien. Afhankelijk van factoren bij de loper zelf, ziet het zelfde geografische stukje wereld er van dag tot dag anders uit. Vorm van de dag; tóe zijn aan een loop of lopen, omdat het op het schema staat; gestresst of ontspannen van het werk komen voor een training; "er zin in hebben" of "moeten, omdat thuis blijven wel heel erg slap is", ook hier zijn vele factoren te benoemen die de interne wereld anders maken dan gisteren of morgen.

Is het niet fantastisch, om al dit soort rijke ervaringen, bewust of onbewust al lopend op de een of andere manier te (hebben) mogen ondergaan?

Hugo Tijsmans

Als u denkt **Portugal**
dan zou u eigenlijk ook
moeten denken aan

Elly van Hulst

Op zoek naar een huis in de Algarve, Alentejo of elders in Portugal
Of wilt u uw huis juist verkopen?

**Dan bent u bij Elly van Hulst
aan het juiste adres,
Bekend en vertrouwd!**

Elly van Hulst

www.property-runner.com • ellyvanhulst@mail.telepac.pt

Corotelo, Cerro do Botelho
8150-909 S. Bras de Alportel
Algarve / Portugal
Tel: [00351] 289 842 992
Fax: [00351] 289 842 986

- Erkende makelaar [Licença AMI 6392]
[APEMI 3076]
- Begeleiding in het Nederlands
- Bekend [inderdaad de vroegere atlete]
- Vertrouwd [Ridder in de orde van Oranje-Nassau]

VOOR HET VOETLICHT SPECIAL

Blij met de Vrienden van de KNAU

Frits de Ruijter in 1965, ten tijde van zijn voorzitterschap van de Vrienden van de KNAU.

(foto beschikbaar gesteld door Atletiekerfgoed)

Infobox

<i>Naam:</i>	Fredericus Arnoldus (Frits) de Ruijter
<i>Geboorteplaats:</i>	Amsterdam
<i>Discipline:</i>	middellange afstand
<i>Titels:</i>	Ned. jeugdkampioen 800m 1934; Ned. kampioen 800m 1946, 1947; 1500m 1937 t/m 1942 en 1947 t/m 1948; veldlopen 1939, 1942 1948
<i>Deelnemer OS:</i>	1948
<i>Records:</i>	Ned. recordhouder 800m 1947-1957, 1000m 1935- 1957, 1500m 1937-1944, 1 Eng. mijl 1939-1944, 2000m 1942-1951
<i>PR's:</i>	800m 1.51,8; 1000m 2.26,4; 1500 m 3.51,7

Dit jaar staan wij stil bij twee belangrijke gebeurtenissen die 60 jaar geleden plaatsvonden. Allereerst is dat de komst van de Nederlandse televisie, die op 2 oktober 1951 het levenslicht aanschouwde. Van een onooglijk kiekkastje waar, de weinige momenten dat er iets op te zien was, vooral met verbazing en wantrouwen naar werd gekeken, is het medium uitgegroeid tot een onuitwisbaar onderdeel van onze samenleving. Een leven zonder TV is vandaag de dag onvoorstelbaar.

Gezicht

Speciaal voor ons, Vrienden van de KNAU, is de tweede belangrijke gebeurtenis de oprichting van onze eigen vereniging, nu vrijwel 60 jaar geleden, een klein half jaartje voorafgaand aan de komst van de televisie. Ook onze vereniging heeft in de achter ons liggende 60 jaar een hele ontwikkeling doorgemaakt, al is die minder spectaculair dan bij de TV.

Opmerkelijk is, dat bij beide ontwikkelingen een gezicht hoort. Bij de televisie is dat Mies Bouwman die, vanaf het begin bij het medium betrokken, op de ontwikkeling ervan haar stempel heeft gedrukt. Bij de Vrienden van de KNAU vormt Frits de Ruijter, medeoprichter, jarenlang bestuurslid, oud-voorzitter en nog immer trouw lid, dat gezicht. Alle aanleiding dus om, nu onze jubileumdatum nabij is, Frits hier uitgebreid voor het voetlicht te plaatsen.

Olympisch kampioen zwemmen

Menige atletiecarrière is ontstaan vanuit een kinderdroom, vanuit de jeugdige fascinatie om ergens de allerbeste in te willen zijn. Dat was bij Frits de Ruijter niet anders, al was het in eerste instantie niet de atletiek die hem beroerde. “Het was eigenlijk heel simpel. Ik kon nogal aardig zwemmen. En mijn bedoeling was om ooit olympisch kampioen zwemmen te worden, hahaha. Als je zo jong bent, dan fantaseer je van alles, hè. Wat ik ook deed, dat was kleine verhaaltjes schrijven. Toen ik veertien was, schreef ik al kleine berichtjes voor de ‘Dagelijkse Sportcourant’ van Albert Milhado. Ik voelde me een soort journalist. Maar het waren eigenlijk flutberichtjes, hoor! Het was onbenullig.”

Direct de beste

Dit alles verklaart nog niet, hoe De Ruijter in de atletiek terechtkwam. Frits: “Wat ik ook deed, was wandelen. Ik maakte heel veel van die wandeltochten, die er nu ook nog wel zullen zijn. Daarvoor had een oom van mij een medaillekastje gemaakt. En die moest vol, natuurlijk. Bij één van die wandeltochten kreeg ik een papiertje in mijn handen, dat De Volewijckers op oudejaarsdag een veldloop zouden houden. Dus ik denk: dat ga ik even doen, die ga ik even winnen. En dat heb ik toen ook gedaan. Met grote voorsprong op die jongens kwam ik binnen. Maar dat was nog geen aanleiding voor mij om aan atletiek te gaan doen.

Bij een volgende wandeltocht kreeg ik weer een foldertje in handen. Daar stond in dat in Haarlem Nederlandse jeugdkampioenschappen 800 meter zouden worden

gehouden. Toen ben ik naar de secretaris van De Volewijckers gegaan en heb ik gezegd, dat ik graag mee wilde doen. Hij zegt: Dat kan niet, want dan moet je lid zijn van de KNAU. En ik: Nou, dan maak je me maar lid. Dat heeft-ie toen gedaan. Toen ben ik naar Haarlem gegaan om die wedstrijd te winnen. Maar ik wilde wel even precies weten, wie er meededen en wie de snelste was. Dat heb ik toen uitgekend via de uitslagen, die ik ook allemaal bewaarde. De snelste was Jan Roos. En ik dacht: Dat is makkelijk. Dan loop ik gewoon achter Jan Roos aan en tegen het einde ga ik hem voorbij. En dat heb ik toen ook gedaan, hahaha.”

Toe maar. Er zijn er die in hun atletiecarrière met minder van start zijn gegaan ...!

Sjabbe Bouman verslagen

Nu pas had Frits de Ruijter de smaak te pakken. In de jaren erna liep hij van alles door elkaar, veldlopen, lange afstanden, 800, 1500 meter. “Ik probeerde gewoon maar wat, hè en dat lukte hier en daar best aardig. Natuurlijk kreeg ik ook wel eens op mijn duvel. Daar was ik dan doodziek van, want daar kon ik niet tegen.”

Samen met trainer Schutte kwam De Ruijter er gaandeweg achter, dat toch vooral die 800 m hem wel erg goed lag. De kans om dat te bewijzen kreeg hij, toen hij werd uitgenodigd voor de Olympische Dag in 1935, waar hij op de 800 m moest aantreden tegen Sjabbe Bouman en Wybe Taekema. “Dat waren twee geweldige lopers, dat wist ik. De kranten stonden er ook vol van. Maar niemand kende mij eigenlijk, Sjabbe niet en Taekema ook niet. Dus het was voor mij nogal gemakkelijk. Ik liep gewoon achter ze aan en tegen het einde, met heel veel moeite, kon ik Sjabbe net verslaan, met eentiende seconde.” ‘Een verrassende overwinning’, noemde sportjournalist Max Adriani Engels het in zijn boek *Op uw plaatsen.... Klaar....Af!!* En een verrassing was het. De Ruijter was immers pas achttien.

Smoes

Jammer genoeg viel de tijd waarin een atleet hoort uit te groeien tot zijn beste niveau, voor Frits de Ruijter grotendeels samen met de Tweede Wereldoorlog. Toch wist hij er nog veel uit te halen, veroverde alles bij elkaar in die oorlogsjaren zelfs vijf nationale titels. En dat nadat hij via de beruchte ‘Arbeitseinsatz’ nog enkele maanden in Duitsland had moeten werken ook. Daar wist hij zich echter al snel weer aan te onttrekken met de smoes, dat hij terug moest naar Nederland om zijn zaak te verkopen. Frits: “Daarna ben ik nooit meer teruggegaan, maar ik heb wel heel lang in angst gezeten.”

Fooiensstelsel

De omstandigheden waaronder moest worden gesport, waren natuurlijk allerbelabberdst. Dat waren ze voor De Ruijter echter sowieso, want Frits werkte in die tijd als portier bij het Amstel Hotel. “Geloof het of niet, maar als portier – ik heb daar tien jaar gewerkt – werkte ik 72 uur in de week! Een salaris hadden we niet.

Integendeel, ik moest een gulden meebrengen voor mijn uniform. Je moest maar zien dat je geld ophaalde; het was het fooienstelsel, hè. Maar dat lukte wel aardig, hoor. Ik heb er altijd goed verdiend.” Soms, in de rustige uurtjes overdag, tussen twee en half vijf, kon hij wel even weg om te trainen. Of anders ‘s morgens, na de nachtdienst. Zijn trainer conformeerde zich hieraan. Eerst Jan Schutte, later nam Jan Blankers het over. Frits: “Als ik tijd had, zorgde hij dat hij op de baan was.”

Of het nog niet genoeg was, werkte De Ruijter ook aan het verbeteren van zijn talen. Frans, Engels, Duits, zelfs Scandinavisch. De eerste drie vooral voor zijn werk, de laatste voor zijn sport. “Want ik was er al wel van overtuigd dat je veel moest trainen, maar h e je moest trainen, daar hadden we geen benul van, ook Blankers niet. Boeken met trainingsschema’s en zo, zoals tegenwoordig, hadden Jan en ik helemaal niet. We trinden op de bonnefooi. Nu waren Finland en ook Zweden dominerend in die tijd. Dus probeerden wij via Noorse en Zweedse kranten meer te weten te komen en zoals je weet verschijnen ook in Helsinki de kranten allemaal in het Scandinavisch, in het Zweeds. Nou ja, we zijn wel iets wijzer geworden, maar eigenlijk was onze conclusie: veel trainen.”

FRITS Z’N FRATSEN 1: Wedstrijdje pakken in Parijs

Net als met zijn trainingen moest Frits de Ruijter zich ook voor zijn deelname aan wedstrijden soms in duizend bochten wringen. Legendarisch is zijn verhaal over zijn dulle treinrit naar de NK in Rotterdam in 1939. Het valt te lezen in het jubileumboek van Heere en Kappenburg uit 2000.

Zijn verhaal over die keer, dat hij in één dag voor een wedstrijd op en neer naar Parijs was gevlogen, doet er weinig voor onder. “Dat was op een zondag. Ik had nachtdienst gehad en kon op die zaterdag wel wat bijkomen, maar moest zondagsavonds om acht uur weer in het Amstel Hotel zijn. Ik heb toen op zondagochtend het vliegtuig genomen naar Parijs - als employee van het Amstel Hotel had je af en toe wel eens vrij vliegen -, mijn wedstrijd gelopen en daarna terug naar het station. Je had vroeger van die stations, waar je met de bus naar het vliegveld werd gebracht. Op het vliegveld kwam ik tot de ontdekking, dat ik moest wachten of er nog een plaatsje vrij was. Maar ik moest om acht uur beginnen! En daar zat ik, h e. Ik weet wel dat ik het ontzettend benauwd kreeg, want ik dacht: als ik er vanavond niet ben, waar halen ze dan zo gauw een ander vandaan? Ik heb in angst gezeten, jongen, wel anderhalf uur lang. Maar goed, er was een plaats vrij, dus ik ben op tijd in het Amstel Hotel terechtgekomen.”

[\(verder lezen op pag. 23\)](#)

In iedereen schuilt een atleet

www.atletiekunie.nl

Atletiekunie

Café

Op een goed moment wilde De Ruijter weg uit het Amstel Hotel. “Omdat het oorlog was. Er logeerden daar heel belangrijke Duitsers. Ik heb er zelfs meneer Göring nog meegemaakt. Dus ik was doodsbang dat we ooit een bom op ons kop zouden krijgen. Daarom ben ik weggegaan.” Nu wilde het geval dat hij in Haarlem een café kon kopen, met huis en al. “Dat heb ik gedaan. En daar ben ik prachtig de oorlog mee doorgekomen, want als je jenever had, nietwaar, dan had je alles.”

Niet mee naar Oslo

Na de oorlog zette Frits de Ruijter zijn zinnen op verbetering van het 800 meterrecord van Sjabbe Bouman. Dit stond sinds 1938 op 1.52,3. Zelf had hij tot en met 1944 op vier verschillende onderdelen al dertien Nederlandse records op zijn naam gezet, maar de 800 m zat daar nog steeds niet bij. Dus moest dat er op het EK van Oslo maar eens van komen, redeneerde De Ruijter. Jammer genoeg werd hij voor dit eerste naoorlogse, internationale toernooi niet geselecteerd. Een tweetal incidenten ging hieraan vooraf. Eerst reisde hij een keer vergeefs naar Den Haag waar hij, ondanks toezeggingen van Jo Moerman, niet bleek te zijn ingeschreven voor een 800 m. Frits werd er bij de start tussenuit gehaald, kreeg ruzie met de wedstrijdleider en maakte zich zo boos, dat hij deze een klap in zijn gezicht verkocht. “Daar schaam ik mij vandaag de dag nog voor, dat was niet netjes van me.”

Kort daarop moest hij bij een interlandwedstrijd na zijn 800 m onverwacht ook nog eens aantreden voor de 1500 m. “Paulen komt en zegt: ‘Je moet ook nog even de 1500 meter lopen. Ik zeg: maar dat wil ik niet. Waarop Paulen – later een goeie vriend van me geworden, hoor – zegt: niet lullen, maar lopen. En ik word opgesteld op die 1500 meter en loop daar te gorten en te gorten...! Dus we gaan van start en na 600 meter krijg ik van mijn voorganger ineens een kluit modder in mijn mond. Toen werd ik zó kwaad, dat ik uit het veld sprong. Dat is mij zeer kwalijk genomen en dat kan ik mij voorstellen, hè. Maar toen mocht ik niet mee naar Oslo”, herinnert Frits zich.

FRITS Z’N FRATSEN 2: Mee-eten met de Belgen

De Ruijter had ontzettend de pee in dat hij niet naar het EK werd uitgezonden, maar liet zich niet kisten. Terwijl de Nederlandse ploeg met de bus naar Oslo vertrok, nam Frits de boot. “Ik was gewoon niet gehoord, na dat incident, door niemand niet. Maar ik wilde nog praten met die knapen van de Technische Commissie. Ik was ervan overtuigd, dat ik dan wel in genade zou worden aangenomen.” Een dag vóór de Nederlandse ploeg was hij al in Oslo, waar hij met de Belgische deelnemers optrok, zelfs met hen mee at. “Dus toen de Nederlandse ploeg aankwam, schrok die zich het lazarus dat ik daar al was! Toen hebben ze nog wel

een bespreking gehouden, maar het bleef nee, ik mocht niet meelopen. Toen zat ik in de knoop. Ik had geen geld, niks. Ik wist niet eens hoe ik terug moest komen. Paulen - hartstikke fijne vent eigenlijk, hè - heeft mij toen zijn hotelkamer gegeven.”

Deelnemerskaarten had De Ruijter wel, dus in het stadion kon hij alle wedstrijden volgen. Alleen moest hij op zondag, de dag van de 800 meterfinale, terug. Frits: “Dat was wel jammer.” De consul in Noorwegen schoot hem geld voor, waarmee De Ruijter een terugvlucht eerste klasse boekte naar Brussel. “Het was de allereerste vlucht, die moest ik nemen. Hoe ik van Brussel thuis moest komen, wist ik niet. Maar nou ja, dat is ook voor mekaar gekomen.”

FRITS Z'N FRATSEN 3: Kristallen beker als prijs

Frits: “Nu komt er iets waarvan je kan zeggen: goh, het kan toch gek lopen in het leven. Ik zat dus in dat vliegtuig in de eerste klasse, samen met twee heren. Die dachten van: wat moet zo’n knulletje nou in de eerste klasse, hè? Dus ik kom met die mensen in gesprek en vertel het hele verhaal. Toen zegt die één: moet je luisteren, ik ben kristalhandelaar, ik hoor dat jij over drie weken in Praag gaat lopen (Frits: daar had ik een uitnodiging voor), dan stel ik een kristallen vaas voor je beschikbaar.”

Frits: “Mijn medailles en zo heb ik allemaal weggegeven aan mijn kinderen. Ik heb geen prijzenkast. Maar ik heb twee dingen op mijn dressoir staan: dat is die kristallen beker, een prachtig ding, en dat is Sint Joris en de draak, in brons uitgevoerd en op een marmeren voetstuk. Want toen we op de dag voor de wedstrijd in Praag liepen, zagen we die prijs staan. En toen dacht ik: potverdorie nog aan toe, als ik die nou toch eens zou kunnen winnen. Nou moest ik daar tegen Fulton lopen, de Amerikaanse kampioen. Ik kende hem wel, wist wie hij was, maar hij wist niet wie ik was. Ik weet niet of je ooit wel eens wedstrijden van mij gezien hebt, maar ik bleef altijd, mijn hele leven lang, in het peloton zitten. Dan kwam ik eruit na de bocht en liep ik in op nummer één. Als ik ze versloeg – wat vaak gebeurde, maar lang niet altijd – was het altijd op de streep. En dat gebeurde toen ook.”

Kampioen broodjeswinkel

Een jaar later bereikte De Ruijter eindelijk zijn doel: hij verbeterde Bouman’s 800 meterrecord, tweemaal zelfs, eerst tot 1.51,9, later tot 1.51,8. Dat tweede record heeft hij tien jaar lang vastgehouden, totdat Blankenstein er in 1957 1.50,7 van maakte. Het is het record waarop De Ruijter het meest trots is geweest.

Eigenlijk was daarna de drive weg. Hij had inmiddels zijn café in Haarlem verkocht en was in Amsterdam met zijn broodjeswinkels begonnen. Frits: “Ik wilde hier ook

Frits de Ruijter tijdens een veldloop in Amersfoort, maart 1948 (foto beschikbaar gesteld door Atletiekerfgoed)

kampioen broodjeswinkel zijn! Als jongetje van acht kwam ik al in die zaak, die tegenwoordig Van Dobben heet. Gewoon broodjes eten. Dus een broodjeswinkel was voor mij eigenlijk het einde, hahaha. Ik vond dat zó mooi.”

Op Buckingham Palace

Er kwamen in 1948 echter Olympische Spelen aan en Frits zou Frits niet zijn geweest, als hij daar niet aan had willen meedoen. Hij kwam er uit op de 800 en de 1500 meter, maar strandde op beide onderdelen voortijdig: op de 800 m in de halve finale, op de 1500 m in de serie. “Het is geen excuus hoor, want ik heb wel mijn best gedaan om de atletiek bij te houden. Maar ik vond het eigenlijk wel welletjes. Ik vond toen, dat het tijd werd om eens om mijn boterham te denken.”

Hij kreeg echter de gelegenheid om afscheid te nemen op een manier die weinigen zal zijn gegeven. Frits: “Wim Slikhuis en ik werden uitgenodigd op Buckingham Palace bij de Engelse koning en koningin! Ik ben helemaal geen voorstander van koningschappen of zo, maar ik moet zeggen, dát vond ik geweldig. We waren met z’n vieren uitgenodigd, een voetballer, een hockeyer en twee atleten: Wim en ik. Natuurlijk, laten we eerlijk zijn, had Fanny daar moeten zijn. Maar die moest toen nog lopen. Wij waren klaar. Nou ja goed, ik heb heel wat koningen en zo meegemaakt in dat Amstel Hotel en daar kan ik je ook heel andere verhalen over vertellen. Maar ik vond het geweldig om dit te mogen meemaken. Dat moet ik heel eerlijk zeggen.”

FRITS Z’N FRATSEN 4: Support van beroemdheden

De Ruijter bewaart de dierbaarste herinneringen aan zijn tijd in het Amstel Hotel, vindt ook dat het hem in hoge mate heeft gevormd. Niet alleen voor wat betreft het efficiënt indelen van zijn tijd, maar ook vanwege zijn omgang met mensen. Hij ontmoette er de hele wereld. En op alle mogelijke manieren. Vorsten, grote geldmagnaten, noem maar op. En met sommige had hij een heel goed contact. Zoals professor Willem Mengelberg, die hem longoefeningen liet doen om zijn longcapaciteit te verbeteren. “Mengelberg vond dat prachtig. En Bernard van Leer, van *Van Leer’s Vaten*, een enorm rijke man is dat geweest. Die wilde altijd tactiek met mij bespreken. Het was ontzettend leuk dat twee mensen van wereldformaat zich voor mij interesseerden, eigenlijk achter mij stonden. Want laten we eerlijk

zijn, als hotelemployee ben je eigenlijk niks. Je hebt een mooi pakkie aan en je bedient die gasten. Maar als dan, omdat je toevallig een beetje harder loopt dan een ander, zulke mensen zich voor jou gaan interesseren en je willen steunen, dan is dat toch wel bijzonder.”

Ook Grock de clown, wereldberoemd in die tijd, kende De Ruijter. “Als-ie dan kwam, zei hij: Ha Frits. Die heb ik voor het eerst in het Victoria Hotel ontmoet, waar ik heel even nog heb gewerkt. Later kwam hij in het Amstel Hotel en wist nog wie ik was. Dat is leuk, hè?”

Slobkousen

Op verzoek van toenmalig KNAU-voorzitter Strengholt kwam De Ruijter in 1951 in het allereerste bestuur terecht van de Vrienden van de KNAU. Frits: “Het was Strengholts idee. Die wilde zo’n club voor de atleten hebben. En toen heeft hij mij gevraagd, of ik in het bestuur wilde zitten. Ik zat daar met allemaal oudere heren en dames! Dat waren – ik maakte er vroeger altijd een grapje over – allemaal heren met slobkousen. Die vonden het maar niks, dat ik erbij zat. Maar Strengholt wilde dat. Ik weet niet wat ik met hem had. Iedereen had een hekel aan Strengholt en hij was ook wel een dictator, hoor. Ik kreeg op mijn sodemieter als ik iets verkeerd gedaan had, maar toch kon ik goed met hem uit de voeten. Misschien - ik heb daar later wel eens over na zitten denken – kwam dat wel door het Amstel Hotel.”

Intensief overleg tussen Strengholt en De Ruijter, anno 1950. Opvallend detail: geen slobkous te zien!

(foto beschikbaar gesteld door Atletiekerfgoed)

Geslaagd

Slobkousen of niet, De Ruijter zat in het bestuur en bleef erin zitten, van 1963 tot 1971 zelfs als voorzitter. Tot 1986, toen vond hij het welletjes. Frits: “Ik heb het met heel veel liefde en plezier gedaan. Er is natuurlijk ook een andere sfeer gekomen, hè. D’r was niet meer zo’n afstand tussen bestuur en de atleten. Het werd wat jongensachtiger, laat ik het zo zeggen.” Hij zat ook in andere besturen, zoals dat van de club van ‘144’. En de Olympiërs deden eveneens een poging. “Maar daar

heb ik voor bedankt. Dat lukt niet, met die Olympiërs. De gevoelens dat je bij elkaar hoort, vind ik bij de Vrienden het best tot uiting komen. Het is een leuke club, het is het zeker waard om daarvoor wat moeite te doen. Ik ben erg blij met die Vrienden van de KNAU. Ik vind het zó leuk dat zoiets geslaagd is!”

General manager

Een succes werden ook zijn broodjeswinkels. Twintig jaar heeft De Ruijter die gerund. Toen deed hij ze aan de kant en trok hij vervolgens met zijn vrouw een paar jaar door Europa. Totdat Bijenkorf Beheer hem benaderde met de vraag, of hij voor het concern een Amerikaanse keten van cafetaria's wilde runnen in Europa. “Ze hebben me toen gevraagd, of ik daar de General Manager van wilde zijn. We hadden bedrijven in Nederland, België, Engeland, in Frankrijk alleen in Parijs en een stuk of wat in Spanje. Dat heb ik gedaan en daar heb ik een aardig pensioen aan overgehouden.”

Andere interesses

Tegenwoordig houdt Frits de Ruijter zich niet meer zo bezig met atletiek. Andere, zakelijke interesses zijn ervoor in de plaats gekomen. “Dat boeit mij meer, zakelijke besognes, dingen die ik gedaan heb en waar ik zo hier en daar mee bezig ben. Maar ik moet wel zeggen: ik heb veel te danken aan de atletiek. Want ik heb er ontzettend veel van geleerd. En ook het plezier dat we gehad hebben, als kerels onder elkaar! Met mensen als Cor Lamoree, Gijs Takken, Gabe Scholten. De lol die wij hadden als wij als ploegje naar het buitenland gingen, met Jan Brasser en oh, Wim Slikhuis! Maar ik moet zeggen, ik heb dat losgelaten. Dat lijkt me ook heel gezond, dat je je na je sportloopbaan op je carrière gaat richten. Ik heb een geweldig leuk leven gehad. Heerlijk, die sport, want ik ben zó blij dat Onze Lieve Heer mij van die lange benen heeft gegeven! Ik heb daarop geteerd, mijn hele leven lang en doe dat vandaag de dag nog. Heel stiekem ben ik er toch ook nog wel een beetje trots op. Niet alleen op die lange benen, want je moet er ook iets voor doen. Daar zit het hem nu juist in. En nou ja, moet je luisteren, ik heb goddomme de halve wereld gezien, door die sport!”

Dankbaar is hij tenslotte ook voor het feit, dat hij het allemaal nog kan navertellen. “Want ik weet heus wel, dat ik voor mijn leeftijd mijn hersens nog aardig bij elkaar heb. Maar goed, dat is je maar gegeven, hoor.”

Piet Wijker

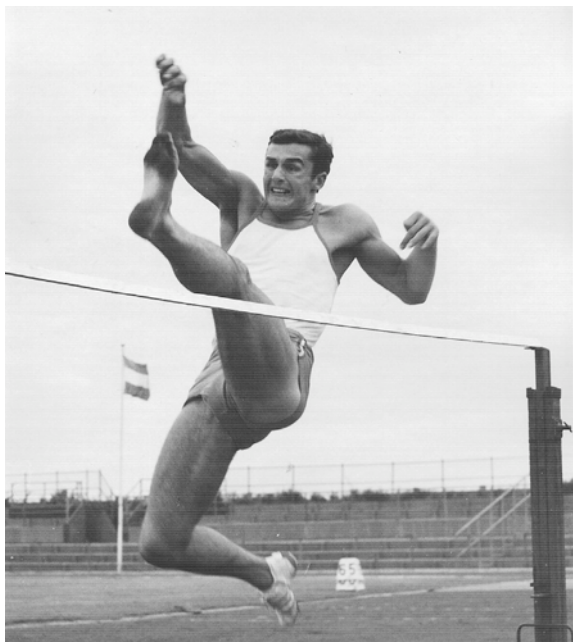
Op zoek naar...

Hubert van Lieshout

Het kan bijna een vaste rubriek worden, het zoeken naar oud-atleten. Soms zijn er alleen foto's beschikbaar, zoals bij de vragen van het ANP en soms ook namen. Deze keer gaat het om een bekende atleet uit eind jaren '50 en jaren '60 van de vorige eeuw. Het laatste wat we in de atletiekkanalen kunnen terugvinden, is zijn deelname aan de NK tienkamp in Vlaardingen in 1967, waar hij vierde werd.

Het verzoek om opsporing kwam eerst bij onze Vriend Aad Heere terecht. Hij deed voorwerk en zocht in de Rotterdamse geschiedenis naar Huub van Lieshout. Die gegevens klikte hij door aan Atletiekerfgoed. Ondertussen kregen we een telefoontje van de mevrouw die hem zocht. Van haar kregen we genoeg gegevens en ook de reden van haar zoektocht om er even werk van te maken, met ALO als ankerpunt.

En, beste Vrienden, het Rotterdamse ALO staat voor mij synoniem met Peter Nederhand. Dus, nu al weer enkele weken geleden met Peter aan de telefoon uitvoerig over Huibert of Hubert gesproken. Een kleurrijk figuur, maar ook een heel goede atleet. Peter Nederhand heeft de zoektocht nu van ons overgenomen en schrijft het hiernaast gepubliceerde verhaal.

Chris Konings

Hubert van Lieshout in een bijzondere uitvoering van 'Barefoot Blues', tienkamp-interland Nederland - Engeland - België, juli 1966 in Beverwijk.
(foto beschikbaar gesteld door Atletiekerfgoed)

advertenties
ansichtkaarten
banners
brochures
flyers
folders
huisstijlen
jaarverslagen
logo's
magazines
nieuwsbrieven
posters
spellen

Margriet Prins
grafische vormgeving

www.margrietprins.nl

Huib of Hubert van Lieshout

Vroegere vrienden van Hubert van Lieshout, ALO-lid in de jaren 1960 (geb. 1944), zijn op zoek naar hem. Hubert was een veelbelovend atleet op vooral de werpnummers. Na een stormachtige komst was hij ook weer snel verdwenen. Om enig idee te geven van zijn mogelijkheden een aantal resultaten. In 1962 en 1963 werd hij Nederlands juniorkampioen kogelstoten met worpen van 15,20 m resp. 15,55 m. Op discus werd hij in 1962/64 derde met als beste afstand uiteindelijk een worp van 49,68 m. In die jaren was hij ook met seniormateriaal op dreef: kogel 14,26 m en discus 44,36 m. Uiteindelijk zagen we in hem een goede tienkamper, want ook op de 110 m horden zijn 14,9 s (juniorhoogte) en 15,5 s (seniorhorden) niet slecht. Dat hij een veelbelovende tienkamper was, bleek ook in 1963 bij het Nederlands seniorenkampioenschap tienkamp toen hij, nog steeds junior, vierde werd.

Elke inlichting over hoe het hem vergaan is na 1967, is welkom en zien we gaarne tegemoet op het contact-emailadres: pnederhand@yahoo.com.

Peter Nederhand

Snelwandelen, een hopeloze zaak?

De afgelopen maanden werd bij het snelwandelen een tweetal wereldrecords verbeterd. Op 20 februari j.l. haalde in Sochi de Russische Vera Sokolova op de 20 km snelwandelen, het langste nummer bij de vrouwen, meer dan een halve minuut af van de tot dan toe beste wereldtijd van haar landgenote Olimpiada Ivanova. Zij bracht het record op 1 uur, 25 minuten en 8 seconden.

Drie weken later deed de Fransman Yohann Diniz op het langste nummer bij de mannen, de 50.000 m snelwandelen, iets dergelijks. Door zijn toedoen ging op 12 maart in Reims na 125 baanrondjes het oude record van zijn landgenoot Thierry Toutain uit 1996 aan diggelen, met 5,5 minuten maar liefst. De nieuwste toptijd staat nu op 3 uur, 35 minuten en 27 seconden.

Beroerd

De Nederlandse records op beide nummers werden al een eeuwigheid geleden, in de vorige eeuw namelijk, gevestigd en liggen zo'n minuut of 40 boven genoemde prestaties, lichtjaren verwijderd dus van die twee nieuwe mondiale toptijden. Het is illustratief voor de zorgwekkende snelwandelsituatie in ons land. En mocht u dit nog niet genoeg overtuigend bewijs vinden, dan is het NK indoor van afgelopen februari

dat wel. In Apeldoorn veroverde Harold van Beek op de 5000 m indoor op z'n 48-ste zijn 43-ste Nederlandse titel. Terwijl hij al in 1997 een punt heeft gezet achter zijn atletiekloopbaan! Sindsdien loopt Van Beek nog slechts voor zijn plezier, maar niemand heeft kunnen verhinderen dat hij inmiddels nog 19 (!) Nederlandse titels aan zijn palmares heeft toegevoegd. Het zegt natuurlijk iets over het talent van deze man, die voor ons land uitkwam op de Olympische Spelen van 1992, maar ook over de situatie in Nederland. Die is dus ronduit beroerd.

Harold van Beek werd in Apeldoorn voor de 43-ste keer Nederlands kampioen. (foto Ed Turk)

Ups en downs

Nu heeft de snelwandelsport in ons land wel meer ups en downs gekend. Aan het begin van de vorige eeuw was snelwandelen erg populair. Zo maakten maar liefst 5 snelwandelaars, allen lid van het Rotterdamse Pro Patria, de bakermat van het Nederlandse snelwandelen, deel uit van de groep van in totaal 19 Nederlandse atleten, die uitkwamen op de Olympische Spelen van 1908 in Londen. En in 1936 werd Anton Toscani in Berlijn tiende op de 50 km snelwandelen, de beste prestatie ooit door een Nederlander geleverd in dit metier.

Opleving

Nadien zakte het snelwandelen in ons land in de benen en duurde het tot de jaren zeventig, voordat er een nieuwe opleving plaatsvond. Volgens ons gloednieuwe Vriendenlid Frank van Ravensberg kwam dit vooral door de opkomst van de indoorkampioenschappen, waarin ook ruimte voor snelwandelen was ingeruimd, plus de opname van de 20 km snelwandelen in het programma van het NK op de baan. Verder ging er ook een positieve impuls uit van de invoering van jeugdrecords, de organisatie van centrale trainingen en de deelname van Nederlandse snelwandelaars aan interlands en andere internationale wedstrijden, inclusief de wereldcupwedstrijden.

In de 25 tot 30 jaar die volgden, aldus Frank van Ravensberg, dienden nieuwe snelwandelcoryfeeën zich aan, zoals Nico Schroten, Jan Cortenbach, Harold van Beek en junior Jelly van der Velde en werden in die periode vrijwel alle Nederlandse snelwandelrecords bijgesteld. Ten onrechte noemt Van Ravensberg zichzelf niet, maar hij hoort wel degelijk ook in dit rijtje thuis. Wie zijn staat van dienst op zijn aanvraagformulier voor het lidmaatschap van de Vrienden onder ogen heeft gekregen, begrijpt waarom.

Kantelpunt in 2000

Rond 2000 kantelde de situatie. Als voornaamste oorzaken noemt Van Ravensberg: het niet benoemen door de Atletiekunie van een opvolger na het vertrek van bondscoach Charles Sowa in 1999, het schrappen van de snelwandelonderdelen in de NK-programma's en het verdwijnen van deze discipline uit de atletiekinterlands, het overlijden in 2005 van Philip Krul, in velerlei opzicht een belangrijke, enthousiasmerende figuur in de snelwandelwereld, het feit dat steeds minder atletiekverenigingen snelwandelwedstrijden organiseren en/of snelwandelaars afleveren en het stoppen met de laatste gezamenlijke trainingen in Rotterdam. Het is een bijkans moedeloos makende opsomming.

Colin Versteeg, Neêrlands hoop in bange snelwandeldagen (foto Ed Turk)

Goede hoop

Bij de pakken neerzitten staat echter niet in het woordenboek van Van Ravensberg. Sinds eind 2008/begin 2009 het dieptepunt werd bereikt is hij begonnen om, samen met enkele anderen, de boel vlot te trekken. Frank: “Zo verzorg ik sinds eind 2009 elke maand een training in Utrecht voor de Nederlandse jongeren, geboren vanaf 1982-1995. Daarnaast vindt er op wisselende locaties maandelijks een training plaats voor jong en oud. En weliswaar werd Harold weer indoorkampioen, maar in tegenstelling tot voorgaande jaren waren er nu vier van de zes medailles op de NK indoor mannen/vrouwen senioren voor snelwandelaars onder de 30 jaar en één zelfs voor een jongen van net zestien, Colin Versteeg. Bij de dames hebben we nu zowel indoor als outdoor twee jongeren op de eerste twee plaatsen. Verder heb ik, samen met anderen, een beleidsplan/plan van aanpak geschreven voor de komende vijf jaar, hebben we afgelopen maandag (28 februari – PW) met een afvaardiging van zes man een gesprek gehad op het bondsbureau in Papendal en heb ik goede hoop, dat er ook daar iets uit zal voortkomen dat het snelwandelen ten goede zal komen.”

Kortom, als het aan Frank van Ravensberg cs ligt, staan we aan het begin van een volgende opleving van het snelwandelen in Nederland. Zou het ‘leuke lelijke eendje van de atletiek’, zoals ik het snelwandelen in een vorig leven typeerde, in ons land ooit nog eens uitgroeien tot een volwaardig onderdeel van de atletiek?

Piet Wijker

START TO RUN!

VGZ sponsort een gezonde beweging

Zorgverzekeraar VGZ heeft alle aandacht voor uw gezondheid. We zorgen niet alleen dat zieke mensen weer gezond worden, maar we helpen u ook gezond te blijven. Lichaamsbeweging is daarbij cruciaal. De Atletiekunie doet er veel aan om Nederland in beweging te krijgen. En daarom trekken VGZ en de Atletiekunie samen op.

Als 'running mate' en als enthousiaste partner wil VGZ samen met de Atletiekunie Nederland aan het lopen krijgen. Ren, jog of wandel. Het maakt niet uit hoe u loopt, als u maar regelmatig beweegt. Want dat past bij een fitter en gezonder leven.

Wilt u meer weten over VGZ en haar initiatieven samen met de Atletiekunie, ga dan naar www.vgz.nl of www.atletiekunie.nl

Zorgverzekeraar

Alle aandacht

‘Nederland Sportland’ herleeft

Zelden zal een *cri de coeur* zo prompt, zo spontaan en zo hartverwarmend weerklank gevonden hebben als die van onze voorzitter in de Vriendenband van februari, naar aanleiding van de verkiezing van de Sportploeg van het Jaar 2010. Slechts een enkeling, een voetballer uiteraard, de kantjes eraf lopend bij PSV, reageerde als door een adder gebeten. De meesten echter meldden zich meteen bij hun conditietrainer voor een extra looptraining. En bij Ruud Wielart, die voetballers in Rotterdam-Zuid succesvol bewust maakt van spiergroepen, die bepalend zijn voor hun motoriek en daarmee voor hun presteren, stond de telefoon niet stil.

Verrassender was het *mea culpa* van de media. *NRC Handelsblad* vergastte zijn lezers vrijdag 1 april met een Special, geheel gewijd aan atletiek. En maakte diezelfde dag bekend Hugo Camps, kettingrokende tegenpool van een door sportbeoefening gerijpt columnist, die zelfs door voetballers niet serieus wordt genomen, eindelijk de wacht te hebben aangezegd.

Diezelfde avond introduceerde RTL-7 een compleet vernieuwd sportprogramma *Atletiek International*, in dit geval zelfs voorafgegaan door een *mea maxima culpa* van de presentator, die gewaagde van het besef jarenlang met een talkshow van imbecielen vóór imbecielen voedsel te hebben gegeven aan de klacht van Chris van der Meulen, dat “we geen sportcultuur hebben. Wel een massa zonder verstand van sport, die de media dicteert wie gekozen moet worden”.

Al even ruimhartig was de apologie van de NOS. Het adjunct-hoofd sport (wier baas, eindverantwoordelijk voor de programmakeuze, eind februari al op non-actief was gesteld) verklaarde nooit de intentie te hebben gehad het door Van der Meulen impliciet gelaakte *Holland-Heineken-House*, bekend van het *crowd surfen*, de status van sporttempel te bezorgen. En dat zij, indachtig de woorden die Chris had gewijd aan de prestaties van Anky van Grunsven, volmondig instemde met diens opvatting dat “de persoonlijke (eigen) lichamelijke prestatie doorslaggevend” zou moeten zijn. Zodat zij een paardenfluisteraar zou inhuren om na een succesvolle kür de vierbenige topsporter zelf voor de camera commentaar te laten leveren.

Vanzelfsprekend bleven ook excessen niet uit. In heel het land richtte de volkswoele zich tegen denksporters, wier motoriek veelal beperkt blijft tot een handbeweging, het schuifelen met de voeten en een zenuwtrek bij het oog. Met als uitwas de beproeving waaraan een aan overgewicht lijdende oud-wereldkampioen dammen werd onderworpen, die door het gepeupel gedwongen werd de *Dam tot damloop* te volbrengen.

Ook onbegrip voor wat Chris bedoeld had eiste zijn tol. De directeur van een diergaarde, die bij een bezoek aan zijn oudoom, lid van ‘de Vrienden’, een vluchtige blik in de Vriendenband had geworpen, liet alle antilopen afvoeren naar de Oostvaardersplassen, waar hun tussen de grote grazers een onvermijdelijke hongerdood wacht. Zulks in schril contrast met de hazen uit de populatie van het dierenpark, die dankzij Chris nu een masseur en diëtiste onder hun verzorgers mogen rekenen.

Meest verheugend echter is het feit dat alle media in koor verklaard hebben het gezonde tegengeluid waar Chris op aandrong, inmiddels in hun redactiestatuut verankerd, van de daken te willen doen neerdalen. Net zo lang tot het voetbalgeraas in en rond de velden zal zijn overstemd en tenslotte geheel verstomd.

Een eerste aanzet daartoe is de herprogrammering van uitzendingen gewijd aan de Olympische Spelen van Londen, 2012. Druk zal worden uitgeoefend alle pseudo-sporten, waar de voorzitter van de Vrienden van de KNAU zich aan ergert, uit krantenkolommen en uit de ether te weren. Alle aandacht zal uitgaan naar de met natuurkracht geleverde prestaties, die in de Moeder aller Sporten voorop.

Verder zal in het Jeugdjournaal tijdig het heuglijke nieuws worden verkondigd dat in 2012 de intocht van Sintnicolaas (vanuit Londen) wordt vervroegd naar 13 augustus, en wel in de aankomsthal van Schiphol. En wie anders dan de grote Kindervriend uit Veldhoven zal daar temidden van een fitte, want weer aan de tucht van lichamelijke opvoeding onderworpen, schooljeugd aanwezig zijn om de ware topsporters van Nederland welkom te heten!

Hans Douwes

Speciale aandacht voor Atletiekerfgoed

Dat de Atletiekunie veel belang hecht aan het werk van de Stichting Atletiekerfgoed moge blijken uit het feit, dat er door bemiddeling van de afdeling publiciteit van de Unie een verhaal zal worden geplaatst in de vernieuwde uitgave van “START”. De journalist Roy Hammink heeft in een vraagggesprek met de bestuursleden Paul van Gool en Chris Konings alles te weten kunnen komen over het “hoe en waarom” van de stichting. We hebben hem uitvoerig uitgelegd, hoe mooi het is als een familie iets bij een feestelijke gebeurtenis over Opa wil weten, en je dan tijdens het zoeken stuit op een foto uit 1917, waarmee je de hele emigrantenfamilie een groot, soms emotioneel, plezier kan doen. Hammink begreep het, zo stelde hij. Bij het ter perse gaan van deze Vriendenband was het verhaal nog niet beschikbaar, dat wordt circa half mei 2011. Maar dat mag U er niet van weerhouden om oude foto’s of plakboeken ter beschikking te stellen van Erfgoed met als adres: het bondsbureau van onze bond, de Atletiekunie. En natuurlijk kunt U ook altijd contact opnemen met Chris Konings of Paul van Gool.

chrk

Ondersteund door het Jeugdfonds: Douwe Amels

Het Jeugdfonds van de Vrienden van de KNAU ondersteunt jaarlijks talentvolle atleten met als doel een bijdrage te kunnen leveren aan hun verdere ontwikkeling op weg naar -hopelijk- mooie prestaties.

Tijdens de reünie op 6 november in Bergen op Zoom heeft u kunnen zien, welke 16 atleten in 2011 worden ondersteund door het Jeugdfonds. In de Vriendenband zult u regelmatig verslagen tegenkomen van trainingstages in warmer oorden. Wij laten u nu alvast kennismaken met één van die talenten: Douwe Amels.

Douwe is geboren op 16 september 1991 en lid van de atletiekvereniging Impala uit Drachten. Vorig jaar liet hij duidelijk zien over talent te beschikken voor het hoogspringen. Tijdens de indoorkampioenschappen 2010 werd hij glansrijk Nederlands kampioen bij de A-junioren en evenaarde het Nederlands junioren indoorrecord van 2,16 m. Ook buiten ging het uitstekend en op 6 juni werd een hoogte van 2,15 m bedwongen. Als A-junior stond hij trots op een 3^e plaats op de ranglijst bij de mannen. Douwe werd Nederlands kampioen bij de junioren, zowel indoor als outdoor.

In 2010 vertegenwoordigde hij ons land bij de WK voor junioren in Moncton, waar hij afgelopen zomer net de finale miste. Het doel dat hem nu voor ogen staat is de limiet halen voor de EK-onder-23. De limiet staat op 2,18. Dat hij op de goede weg is, bewijst zijn optreden bij de laatste indoorkampioenschappen, waar hij zijn eerste nationale titel bij de mannen binnenhaalde. *(zie foto)*

Douwe op weg naar zijn eerste seniorentitel.
(foto Ed Turk)

Een atleet die serieus met zijn sport bezig is en dat op een juiste manier weet te combineren met zijn studie rechten.

Het Jeugdfonds van de vrienden van de KNAU volgt hem op de voet en wenst hem alle succes toe.

Willem van der Krogt

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Mei 2011

4 Sylvia Barlag (57) 035 6231779	Kastanjelaan 5 1214 LE Hilversum
4 Marius Bos (73) 070 3923044	Narcislaan 245 2555 LM Den Haag
8 Lidy Makkinje - Vonk (65) 020 6170028	L. Bouwmeesterstr 24 1065 KW Amsterdam
9 Leen Logger (76) 0513 622992	Willem Lodewijklaan 61 8448 PG Heerenveen
9 Jan van der Voort (80) 0174 625987	van Koppenweg 25 2672 EG Naaldwijk
11 Aad Heere (80) 0180 521957	Tulp 43 2925 EV Krimpen a/d IJssel
11 Leo Witvliet (84) 030 2933581	Kanaalweg 130 3533 HK Utrecht
11 Simon Vroemen (42)	Begijnstraatje 5 5211 EP 's Hertogenbosch
12 Theo Hoekstra (95) 050 5252583	Wenkebachlaan 24 9728 JH Groningen
12 Marijke Beentjes - van Zon (43) 0251 252312	Burgemeester Bruinsmalaan 22 1944 PC Beverwijk
13 Ben Japink (68) 053 4762928	A. van Ostadestr. 30-26 7545 DS Enschede
13 Theo Saat (83) 071 3612354	Maritima 16 2202 BW Noordwijk aan Zee
15 Jan Parlevliet (79) 0317 410253	Everlaan 24 6705 DJ Wageningen
19 Hes Grewer (87) 020 6903220	Soestdijkstraat 4 1107 HG Amsterdam
20 Trudy Wunderink - Ruth (61) 035 5255886	Salland 41 1274 KK Huizen
22 Dicky van Lunteren - van Dijk (80) 0318 521110	van Alphenstraat 9 3906 WS Veenendaal
22 Imke Parlevliet - Vaal (77) 0317 410253	Everlaan 24 6705 DJ Wageningen

-
26 Grete Koens (44)	Boekweithof 20
0412 404223	5351 MG Berghem
27 Hans Douwes (75)	Neherpark 141
070 3274455	2264 ZD Leidschendam
27 Koos van de Bunt (82)	Raadhuisweg 79
0182 393053	2811 HV Reeuwijk

Juni 2011

1 Marcel Klarenbeek (51)	Seminariehof 2
035 6030372	3768 EE Soest
6 Nelli Rosier - Cooman (47)	Postbus 39
0653 167755	4306 ZG Nieuwerkerk
7 Joop Weenink (89)	Lodewijk v. Deijsselln 138
0255-514352	1985 CP Driehuis
8 Bas Zwijnenburg (70)	Oude Haven 12
0182 382550	2871 DJ Schoonhoven
9 Elly van Hulst (52)	Apartado 222,
00 351 289 842 992	P-8150 São Brás de Alportel
	Portugal
11 Henk Appels (70)	Wicher Nijkampstraat 2
053 4306688	7545 XT Enschede
14 Corrie Vos - van Wijk (70)	Voerakker 59
0318 620956	6713 SC Ede
15 Truus Hennipman - Cruiming (68)	Essenpark 14
071 5425232	2351 CJ Leiderdorp
16 Corrie Bakker (66)	Kuilkant 63
0180 625350	2993 DV Barendrecht
17 Eltjo Schutter (58)	van 't Hofflaan 26
053 4348930	7535 CM Enschede
17 Ton van Dorst (73)	Antwerpenlaan 19
040 2410535	5628 XC Eindhoven
18 Wim Damen (71)	Eiteren 88
030 6881920	3401 PV IJsselstein
19 Tilly Jacobs (55)	Ploegstede 8
0578 560800	8171 HA Vaassen
20 Peter van Leeuwen (53)	Boerhaavelaan 24
040 2114070	5644 BD Eindhoven
22 Truus van Amstel (55)	Postbus 54

0228 581352	1670 AB Medemblik
23 Jan Struijk (61)	Wolfhezerweg 15
026 3212353	6861 AA Oosterbeek
24 Egbert Nijstad (69)	Rupelmondestraat 5
026 3643691	6825 AT Arnhem
25 Wim van Hemert (72)	Sal. de Braystraat 31
010 4201494	3067 ZG Rotterdam
27 Jacob Dikken (78)	Velmolenweg 143R
0413 263194	5404 LB Uden
27 Elly Holst - Witkamp (76)	Oosterweg 2
0595 551542	9995 VJ Kantens
28 Klaas Kanis (66)	Bergpoortstraat 45
0570 541882	7411 CL Deventer
30 Harm Hendriks (81)	Badhuisweg 185
06 46068458	2597 JP Den Haag

Onze jarige donateurs/donatrices

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Mei

10	Wout Ineke (83)
0226 314659	Tureluur 18
1722 HG Zuidscharwoude
17	Jannie Roffel-v.d. Togt (82)
0521 513386	H. v. Swinderenstraat 11
8331 KV Steenwijk
18	Harry Joacim (73)
023 5284649	Burg. van Lennepweg 12
2101 RG Heemstede
19	Annemarie (Wellerdieck) de Boer (65)
030 6881920	Eiteren 88
3401 PV IJsselstein
21	Nel v. Egmond-Huijg (81)
0251 230119	Oosterstreng 97
1964 KV Heemskerk
29	Elly Konings-Bakker (66)
0512 516550	Uitgang 6
9202 NT Drachten
31	Jopie Vermeulen (72)
058 213 73 47	Gerben Colmjonwei 68
8915 GN Leeuwarden

Juni

3	Martha Vervoort-de Haan (88)
0182 528472	Zwarteweg 56
2805 JJ Gouda
7	Ietje Jonkers-Driessen (80)
076 5653134	Delbergen 22
4834 AE Breda
27	Lenie Blankenstein-Klop (80)
070 393 11 63	S.W.Churchilllaan 631
2287 AL Rijswijk
30	Celine Kleyn-Rooms (85)
0162 46 32 20	Buurstede 18
4904 PE Oosterhout
30	Gerrie Heinemans (68)
0492 55 38 64	Pastoor Verbeekstraat 3
5706 AR Helmond